

Arrest

nr. 215 182 van 15 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE en H.
BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 29 april 1985 in Naguanagua gelegen in de stad Valencia, deelstaat Carabobo.

Nadat u afstudeerde als technicus gespecialiseerd in plastic werkte u onder meer van 2013 tot 2017 voor Petrocasa NV, een staatsbedrijf. Bij de laatste parlementsverkiezingen in 2017 weigerde u te gaan stemmen, nochtans drong uw werkgever daarop aan. Nadien diende u van uw werkgever een brief te ondertekenen waarin stond dat u niet was gaan stemmen en dus op eigen initiatief de onderneming zou verlaten. U weigerde te tekenen.

Drie maand voordien had u echter met uw zus R., die in België verblijft, afgesproken dat u Venezuela wilde verlaten omwille van de verslechterde economische situatie, de verslechterde leefomstandigheden en de druk die uw werkgever op u uitoefende. Uw zus kocht u ondertussen een vliegticket naar Europa. Drie weken nadat uw werkgever u een brief voor uw neus had geduwd, schreef u zelf uw ontslagbrief. Op die manier kon uw moeder in uw naam een uitstappremie van 7 miljoen Bolivar ontvangen van het bedrijf.

Sinds 2014 nam u regelmatig deel aan manifestaties in uw stad tegen de regering. U kwam hierdoor nooit in aanraking met de overheid.

Omwille van de politieke druk van de regering op de denkwijze van de mensen en uit vrees voor de steeds slechtere leefomstandigheden verliet u Venezuela op 11 september 2017, legaal met uw paspoort. U vroeg internationale bescherming aan in België op 25 september 2017. Uw zus R. en jongste broer J. M. verblijven reeds enige tijd in België.

Ter staving van uw verzoek liet u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS via uw gsm foto's en persverslagen van demonstraties zien. Ook legde u uw identiteitskaart en paspoort neer samen met een gehomologeerde kopie van uw geboorteakte en een werkbadge.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart onder meer uw land van herkomst te zijn ontvlucht omdat u politieke problemen had op uw werk Petrocasa NV, een staatsbedrijf (notities persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 23/08/2018, p. 5, 8). Het bedrijf zette u onder druk om te gaan stemmen voor de parlementsverkiezingen. U weigerde waarop u uw ontslagbrief diende te ondertekenen. Ook dit weigerde u, waarna u een paar weken later zelf ontslag indiende omdat u reeds via uw zus die in België verblijft uw vlucht naar België geboekt had (CGVS, p. 5). Omdat u zelf ontslag indiende ontving u via uw moeder een premie van 7 miljoen Bolivar. Het bedrijf, zo zegt u, is ondertussen gesloten wegens economische problemen (CGVS, p. 3). Gezien u zelf uw contract beëindigd hebt, u via uw moeder zelfs nog een correcte financiële afsluitende handdruk heeft ontvangen en het bedrijf zelf ook niet meer draaiende is, dient bijgevolg vastgesteld te worden dat er geen enkele objectieve en concrete aanwijzingen meer zijn dat de problemen met uw voormalige werkgever in de toekomst een ander, i.e. erger, karakter zouden hebben. Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat uw probleem met uw voormalige werkgever onvoldoende zwaarwichtig is om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Geconfronteerd met bovenstaande vaststellingen haalt u aan dat er geen redenen meer zijn om het bedrijf nog te vrezen, maar het de actuele situatie in het land zelf niet meer toelaat om er nog te leven (CGVS, p. 8-9). U geeft aan voornamelijk uit Venezuela te zijn vertrokken omwille van humanitaire redenen. U had weliswaar problemen met uw werkgever, maar u stelde gewoonweg vast dat het onmogelijk was verder te leven in Venezuela. U vreest er geen stabiel leven te kunnen uitbouwen en er geen zekerheid te hebben.

U hekelt ook de huidige regering die te veel druk op haar bevolking legt en wil dat iedereen denkt zoals haar, zowel bij manifestaties als bij de verkiezingen (CGVS, p. 8). Voor u persoonlijk zijn er geen andere redenen als deze, benadrukt u (CGVS, p. 9).

Zelf heeft u sinds 2014 in totaal een tien- tot vijftiental keer deelgenomen aan een betoging (CGVS, p. 6). U bent naar aanleiding van die manifestaties echter nooit gearresteerd geweest door de politie (CGVS, p. 6-7). En hoewel u op uw mobiele telefoon over beeldmateriaal beschikt van manifestaties bent u nergens persoonlijk op te zien (CGVS, p. 7). Meer in het algemeen heeft u in uw leven zelfs nooit een probleem gehad met de politie in Venezuela, noch bent u ooit aangeklaagd geweest of heeft u voor een rechtbank moeten verschijnen (CGVS, p. 5). Ook heeft u nog nooit problemen gehad met een medeburger (vragenlijst CGVS, d.d. 19 oktober 2017, vraag 7). Gezien u in Venezuela niet in het vizier van de regering hebt gelopen omwille van uw deelname aan manifestaties, kan er dan ook niet worden aangenomen dat u, indien u terugkeert naar Venezuela na een verblijf in België, louter omwille van uw deelname aan manifestaties een gegronde vrees op vervolging heeft.

Gezien bovenstaande vaststellingen dient er dan ook te worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen motieven voor uw vertrek uit Venezuela eerder socio-economische van aard zijn en bijgevolg niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

*Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).*

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende

behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

De overige documenten die u voorlegt in het kader van uw verzoek om internationale bescherming kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Uw paspoort, identiteitskaart en gehomologeerde kopie van uw geboorteakte hebben louter betrekking op uw identiteit en uw nationaliteit, wat niet ter discussie staat. U heeft ook aan nooit problemen te hebben ondervonden bij de aanvraag van uw paspoort, identiteitskaart en gehomologeerde kopie van uw geboorteakte. Die laatste heeft u net aangevraagd om het land te kunnen verlaten (CGVS, p. 7-8). Uw werkbadge zegt dan weer enkel dat u werknemer was bij Petrocasa NV, wat evenmin ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker stelt in het verzoekschrift:

“(…)

3. De beslissing van het Commissariaat –Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dd. 09.10.2018 is in strijd met de art. 2 en 3 van Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Aan de motiveringsplicht die door deze wet wordt opgelegd is niet op een voldoende wijze voldaan. Tevens schendt de beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Wet van 29 juli 1991 heeft tot doelstelling de betrokkene een zodanig inzicht te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te weren met de middelen die het recht hem of haar verschaft.

Het moge duidelijk zijn dat het Commissariaat –Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geenszins inzicht in haar motieven verschaft en geenszins haar beslissing heeft afgetoetst aan de criteria van de Conventie van Geneve.

Minstens is er sprake van de schending van de materiële motiveringsplicht. Overeenkomstig het beginsel van de materiële motiveringsplicht moeten er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Dit is in casu geenszins het geval.

4. Verzoeker wijst er vooreerst op dat de verklaringen van de kandidaat-vluchtelingen een voldoende bewijs kunnen zijn van hun hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De kandidaat-vluchteling moet een poging ondernemen het relaas te staven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. Verzoeker meent dan ook dat hij hieraan ruimschoots heel voldaan.

5. Het CGVS is ten onrechte van oordeel dat er geen redenen zijn om het bedrijf te vrezes doch dat verzoeker enkel de actuele situatie in het land zelf niet meer aankan en hem toelaat er te leven. Het CGVS is ten onrechte van oordeel dat verzoeker het land verlaten heeft omwille van socio – economische problemen.

Verzoeker heeft duidelijk gesteld dat de politieke druk van de regering op de denkwijze van de mensen mede aan de oorzaak lag van zijn vertrek uit Venezuela. Dit wordt zonder meer miskend door verwerende partij.

6. Verzoeker volhardt dat hij steeds de waarheid heeft verteld.

Verzoeker verwijst terzake naar de vaste rechtspraak in het kader van het afleggen van bedrieglijke verklaringen.

Het verzwijgen van een deel van het relaas, zelfs bedrieglijke verklaringen, volstaan op zich niet om iemand het statuut als vluchteling te weigeren.

Verzoeker verwijst in deze naar het arrest nr. 61.417 van 13 mei 2011: (...)

Tevens verwijst verzoeker naar § 198 en §199 Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees (...)

7. Verzoeker wijst erop dat hij alles heeft verteld wat hij wist. Meer kan hij niet vertellen. Verzoeker wijst erop zo er sprake zou zijn van tegenstrijdigheden, deze tegenstrijdigheden pas gevonden kunnen worden na een minutieus vergelijken van beide verklaringen. Deze kleine tegenstrijdigheden zullen niet zwaarwichtig genoeg zijn om daaruit af te leiden dat het relaas van verzoeker weinig aannemelijk zou zijn. Verzoeker wijst er tevens op dat in zoverre er sprake is van incoherenties, quod non, deze incoherenties geenszins de kern van haar asielaas raken. Hij verhindert helemaal niet om aan dit relaas geloof te hechten.

Artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het volgende bepaalt: "Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking [met de eerder door hem gedane verklaringen], dient hij [...] de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren."

8. Verzoeker is de mening toegedaan, dat hij in weerwil tot de beslissing van het Commissaris – Generaal wel in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatuut. Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat er in casu sprake is van schending van artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève en artikels 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Artikel 1, A, §2 van het Vluchtelingenverdrag van 1951 bepaalt dat een vluchteling een persoon is die: (...)

Verzoeker vraagt dan ook met aandring rekening te houden met zijn profiel.

Verzoeker heeft zijn land verlaten. Verzoeker

9. Verzoeker is de mening toegedaan dat hemminstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

De Europese kwalificatie richtlijn bepaalt in z'n artikel art. 4, 5: (...)

Welnu, verzoeker legde thans coherente verklaringen af, die niet in tegenstelling zijn met gekende feiten. Indien er nog enige twijfel zou bestaan over bepaalde verklaringen, is verzoeker van oordeel dat er in ieder geval genoeg elementen zijn die wijzen op de gegrondheid van de vrees, om te rechtvaardigen dat het voordeel van de twijfel hem zou profiteren.

10. Verzoeker wijst erop dat hij in ondergeschikte orde meent aanspraak te kunnen maken op de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is het geval indien er "zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen"

De subsidiaire bescherming is onderverdeeld in 3 subgronden die elk een aparte categorie uitmaken met telkens een eigen interpretatie. Er is sprake van ernstige schade indien de persoon: (...)

11. Verzoeker kan geenszins begrijpen waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend.

12. Subsidiaire bescherming kan geboden worden aan mensen die geen 'vluchteling' zijn volgens de vluchtelingdefinitie en die in hun land van herkomst te vrezen hebben voor de dood(straf) (artikel 2 EVRM), marteling of onmenselijke of vernederende behandeling (artikel 3 EVRM) of inbreuk op de menselijke waardigheid (artikel 1 Handvest) of het risico lopen slachtoffer te worden van willekeurig geweld als gevolg van een (inter)nationaal gewapend conflict (artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn 2011/95/EU). Behalve artikel 1 Handvest zijn deze bepalingen geïmplementeerd in artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

13. Artikel 1 Handvest beschermt tegen inbreuken op de menselijke waardigheid en strekt verder dan artikel 2 en 3 EVRM en artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn. De bescherming op grond van artikel 2 en 3 EVRM is alleen aan de orde wanneer er sprake is van een reëel risico op levensbedreigende of onmenselijke of vernederende omstandigheden in de landen van herkomst.

14. De drempel om beschermd te worden op basis van artikel 1 Handvest ligt veel lager. Het potentiële risico (i.p.v. het reële risico) op aantasting van de menselijke waardigheid zou voldoende moeten zijn om tot bescherming over te gaan. De aantasting van de menselijke waardigheid is eerder aan de orde bij kwetsbare mensen, vanwege hun verminderde weerbaarheid, en speelt een rol in kwesties over de verplichting voor staten om te zorgen voor menselijke leefomstandigheden en om te voorzien in bijzondere behoeften van kwetsbare mensen, zoals toegang tot medische zorg en duurzame re-integratie in de maatschappij (ook wanneer die garanties ontbreken in de landen van herkomst).

Als blijkt dat in een land van herkomst de leefomstandigheden niet adequaat zijn, waar bovendien niet tegemoetgekomen kan worden aan de bijzondere behoeften van verzoeker zou artikel 1 Handvest tot (subsidiaire) bescherming kunnen verplichten.

Het staat buiten kijf dat in het land van herkomst hieraan niet tegemoet kan worden gekomen.

15. Artikel 2 EVRM bevat een positieve verplichting voor staten om passende maatregelen te nemen die het recht op leven waarborgen van alle personen die onder de jurisdictie van de staat vallen. Staten moeten derhalve alles doen wat redelijkerwijs van hen verwacht mag worden om een reëel risico en onmiddellijke bedreiging van het leven te voorkomen.

Ontoegankelijkheid van medische zorg/behandeling (wat zou resulteren in een levensbedreigende situatie) in het land van terugkeer kan ook leiden tot schending van artikel 2 EVRM.

België moet ervoor zorgen dat voorkomen wordt dat het leven van verzoeker bij terugkeer in gevaar is.

16. Artikel 3 EVRM en artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn, 2011/95/EU, bevatten een positieve verplichting voor staten om effectieve bescherming te bieden in geval van een reëel risico op een minimale graad van ernst van schade door marteling, onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst (het non-refoulementverbod) of door ernstige en individuele bedreiging van het leven als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (respectievelijk artikel 15b en 15c van de Kwalificatierichtlijn, 2011/95/EU).

Ook in andere gevallen waarin mogelijk ernstige schade optreedt, dient subsidiaire internationale bescherming, op grond van artikel 3 EVRM, worden toegekend.

Dit kan gaan om direct levensbedreigende omstandigheden of wanneer door afwezigheid van medische behandeling of door een gebrek aan toegang tot medische behandeling een snelle, ernstige en onomkeerbare achteruitgang in de gezondheidstoestand of een aanzienlijke vermindering van de levensverwachting optreedt.

Of door schade door de gebrekkige (sociaal-cultureleconomische) humanitaire omstandigheden in het land van herkomst, bijvoorbeeld vanwege gebreken in de toegang tot en beschikbaarheid van medische zorg, gebrekkige adequate opvangomstandigheden, de afwezigheid van een sociaal- en familienetwerk, het opgeven van een persoonlijke identiteit (c.q. door verwestering), of de afwezigheid van scholing.

In die gevallen gaat het om een cumulatie van bijzondere individuele risicofactoren in combinatie met de algehele situatie in het land van herkomst.

Verzoeker kan dan ook aanspraak maken op de subsidiaire bescherming.

Minstens dient gesteld te worden dat al deze zaken niet door verwerende partij werden onderzocht."

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zinnig heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen. Deze motieven betreffen het ontslag van verzoeker, zijn deelname aan manifestaties en de omstandige motivering waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Verzoeker stelt dat "(...) de politieke druk van de regering op de denkwijze van de mensen mede aan de oorzaak lag van zijn vertrek uit Venezuela. Dit wordt zonder meer miskend door verwerende partij."

Dit verweer miskent de motivering die stelt: "Gezien u zelf uw contract beëindigd hebt, u via uw moeder zelfs nog een correcte financiële afsluitende handdruk heeft ontvangen en het bedrijf zelf ook niet meer draaiende is, dient bijgevolg vastgesteld te worden dat er geen enkele objectieve en concrete aanwijzingen meer zijn dat de problemen met uw voormalige werkgever in de toekomst een ander, i.e. erger, karakter zouden hebben. Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat uw probleem met uw voormalige werkgever onvoldoende zwaarwichtig is om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Geconfronteerd met bovenstaande vaststellingen haalt u aan dat er geen redenen meer zijn om het bedrijf nog te vrezen, maar het de actuele situatie in het land zelf niet meer toelaat om er nog te leven (CGVS, p. 8-9). U geeft aan voornamelijk uit Venezuela te zijn vertrokken omwille van humanitaire redenen. U had weliswaar problemen met uw werkgever, maar u stelde gewoonweg vast dat het onmogelijk was verder te leven in Venezuela. U vreest er geen stabiel leven te kunnen uitbouwen en er geen zekerheid te hebben. U hekelt ook de huidige regering die te veel druk op haar bevolking legt en wil dat iedereen denkt zoals haar, zowel bij manifestaties als bij de verkiezingen (CGVS, p. 8). Voor u persoonlijk zijn er geen andere redenen als deze, benadrukt u (CGVS, p. 9)."

Deze motivering vindt steun in het administratief dossier en wordt door de Raad overgenomen. Verzoeker maakt niet concreet dat hij uitsluitend omwille van politieke redenen het land heeft verlaten; verzoeker verwijst immers naar de actuele situatie ingevolge de slechte economische situatie van het land.

Voormelde vaststelling blijkt ook uit de navolgende motivering die niet concreet weerlegd wordt door verzoeker: *“Zelf heeft u sinds 2014 in totaal een tien- tot vijftiental keer deelgenomen aan een betoging (CGVS, p. 6). U bent naar aanleiding van die manifestaties echter nooit gearresteerd geweest door de politie (CGVS, p. 6-7). En hoewel u op uw mobiele telefoon over beeldmateriaal beschikt van manifestaties bent u nergens persoonlijk op te zien (CGVS, p. 7). Meer in het algemeen heeft u in uw leven zelfs nooit een probleem gehad met de politie in Venezuela, noch bent u ooit aangeklaagd geweest of heeft u voor een rechtbank moeten verschijnen (CGVS, p. 5). Ook heeft u nog nooit problemen gehad met een medeburger (vragenlijst CGVS, d.d. 19 oktober 2017, vraag 7). Gezien u in Venezuela niet in het vizier van de regering hebt gelopen omwille van uw deelname aan manifestaties, kan er dan ook niet worden aangenomen dat u, indien u terugkeert naar Venezuela na een verblijf in België, louter omwille van uw deelname aan manifestaties een gegronde vrees op vervolging heeft.”*

Verzoeker verwijst naar rechtspraak en paragrafen van het UNHCR-handboek inzake bedrieglijke verklaringen. Te dezen blijkt echter dat er in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van verklaringen die als bedrieglijk worden beoordeeld; daarenboven doet verzoeker geen moeite om enige verklaring te duiden die als bedrieglijk, tegenstrijdig of incoherent werden beoordeeld. De verwijzing naar artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is dan ook niet dienstig.

Verzoekers verklaringen werden geloofwaardig geacht. Echter, de bestreden beslissing oordeelde en concludeerde inzake de vluchtelingenstatus: *“Gezien bovenstaande vaststellingen dient er dan ook te worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen motieven voor uw vertrek uit Venezuela eerder socio-economische van aard zijn en bijgevolg niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.”* Verzoeker brengt in het voorliggend verzoekschrift geen element bij waaruit kan blijken dat zijn vertrek uit Venezuela werd veroorzaakt omwille van een vrees voor vervolging omwille van één van de gronden van vervolging zoals omschreven in artikel 48/3, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3.1. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus verwijst verzoeker naar artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt: *“Subsidiaire bescherming kan geboden worden aan mensen die geen ‘vluchteling’ zijn volgens de vluchtelingdefinitie en die in hun land van herkomst te vrezen hebben voor de dood(straf) (artikel 2 EVRM), marteling of onmenselijke of vernederende behandeling (artikel 3 EVRM) of inbreuk op de menselijke waardigheid (artikel 1 Handvest) of het risico lopen slachtoffer te worden van willekeurig geweld als gevolg van een (inter)nationaal gewapend conflict (artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn 2011/95/EU). Behalve artikel 1 Handvest zijn deze bepalingen geïmplementeerd in artikel 48/4 Vreemdelingenwet.”*

Zoals verzoeker zelf aanhaalt is artikel 1 van het Handvest (*“De menselijke waardigheid is onschendbaar. Zij moet worden geëerbiedigd en beschermd.”*) niet opgenomen in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan dan ook niet dienstig de toepassing van dit artikel inroepen ter ondersteuning van zijn vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het aanvoeren van een vrees voor *“inbreuk op de menselijke waardigheid”* betreft immers een toevoeging door verzoeker aan de bepalingen zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en kan derhalve niet worden ingeroepen.

2.2.3.2. De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen inhoudelijk overeen met de artikelen 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *“Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie”*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *“Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk”*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

Inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus besluit de bestreden beslissing op basis van verzoekers verklaringen en profiel: *“U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.”*

Verzoeker verwijst naar algemene gegevens maar voert geen concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend negentien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS